

La dreta francesa busca noves receptes

Després del terratrèmol dels pactes amb Le Pen arran dels resultats de les últimes eleccions regionals, la dreta francesa continua buscant el nord. Fusió o esmicolament són les dues opcions per salvar el liberal UDF.

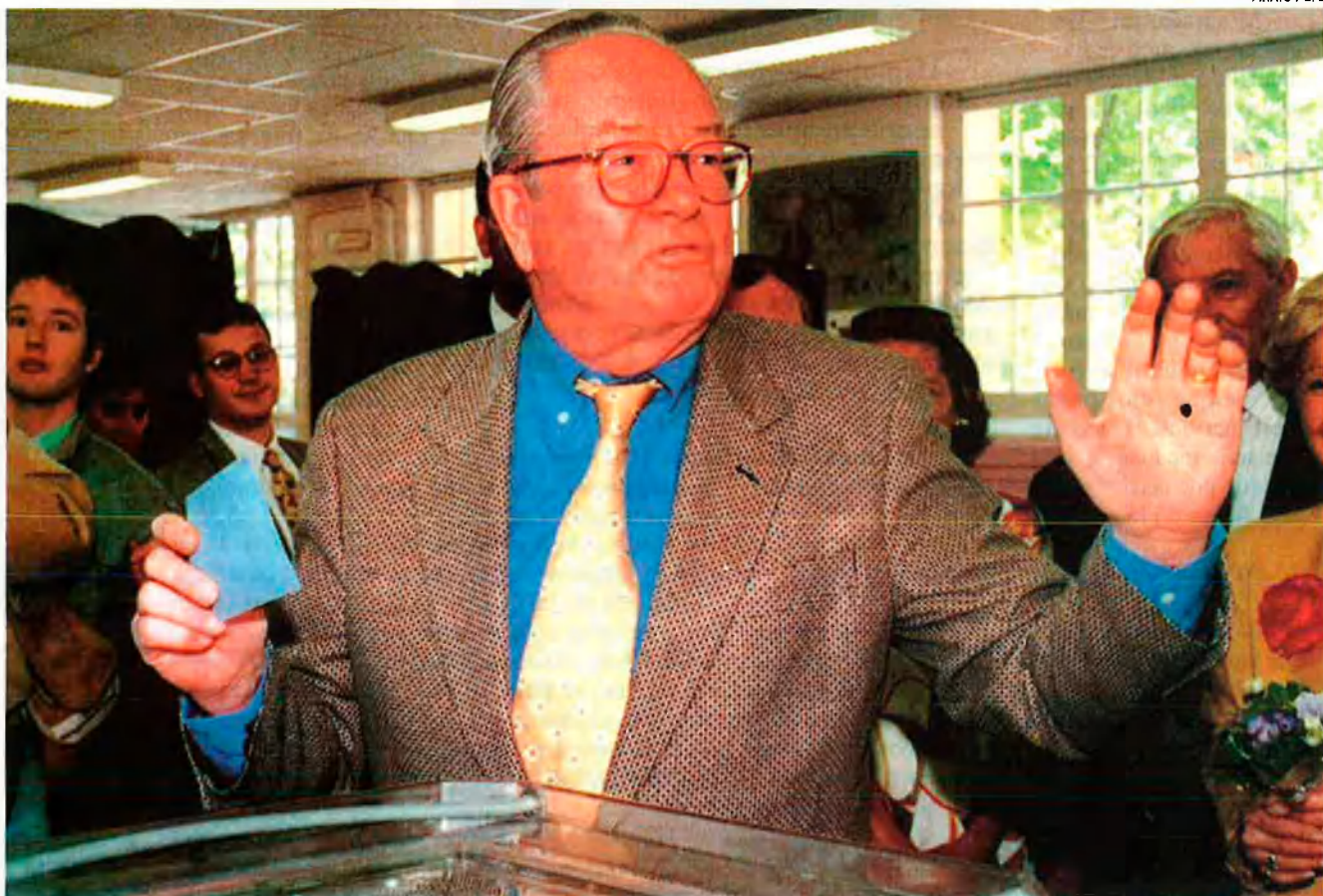
Qui ho havia de dir: la "traïció" dels cinc barons de la dreta francesa que van ser escollits en la primera volta presidents de les seves respectives regions gràcies als vots del Front Nacional eren de la UDF. Aquesta coalició heterogènia de partits fundada per l'ex-president Valéry Giscard

d'Estaing s'ha autoerigit al llarg de vint anys com el "dipòsit natural" de les forces liberals franceses, en contraposició al discurs més populista i nacionalista de l'RPR (gaullista) del president Jacques Chirac.

Ara resulta que el dipòsit tenia fuites (malgrat els pegats posteriors), i que a les elits liberals

franceses no els fa fàstics barrejar-se amb els comerciants, els camioners i els policies de l'FN que a províncies estan disposats a assaltar la Bastilla del poder al preu que sigui. Fins i tot el mateix Giscard d'Estaing (qui ho havia de dir!), aquell home de modals afables i discurs pretesament il·lustrat (estil "tot per al

ARXIU / EFE

Després dels darrers comicis, el partit liderat per Jean Marie Le Pen ha passat a estar en el centre de la vida política francesa. En aquests moments, l'única força de contenció de l'extrema dreta del Front Nacional són els tribunals.

Jacques Blanc. Ha estat reelegit president del Consell Regional de Llenguadoc-Rosselló gràcies a l'abstenció del Front Nacional.

poble però sense el poble”) va ser un dels primers a felicitar els seus flamants presidents. Sobre les conseqüències o la justificació d'aquesta actitud, però, els periodistes i els votants de la UDF encara esperen les seves declaracions.

Aquesta actitud és si això és possible, més irresponsable encara donat que un 64% de l'electorat de la UDF rebutja el suport de Le Pen, segons una enquesta publicada pel diari *Libération* el passat dia 1 d'abril (un 56% dels votants de l'RPR). Però potser el problema actual de la dreta francesa, que de dos partits hegemònics podria passar a tres o quatre esmicolats en pocs mesos, és que els que més haurien de parlar són els que menys diuen, i els que més parlen són els que més raons tenen per estar callats.

Maneres de president. Al capdavant, però, que la UDF era la primera que havia d'esclatar a causa de la temptació neofeixista no era tan estrany. Si es té en compte que un partit es cuina entorn d'una ideologia o un líder clar, i no entorn d'uns interessos o una taula de restaurant de luxe, l'RPR de Chirac, fundat també en els anys 70, tenia totes les de guanyar en una cursa a llarg termini. L'RPR pot semblar més a la dreta que la Democràcia Libe-

ral (intengrant de la UDF i presidida per Alain Madelin) o Força Democràtica (també a la UDF, i presidida per Raymond Bayrou). Però quan Chirac o Philippe Seguin, el líder del partit, diuen que no es poden barrejar ous amb vinagre per aconseguir un plat, els seus ajudants, encara que sigui remugant, accepten la prohibició. Almenys, fins ara.

La UDF, feta de crema de llet delicada, no podia resistir tan clarament. I tanmateix, Madelin i Bayrou, ex-ministres i polítics experimentats, són dos d'aquests dirigents de la dreta liberals que en aquests moments parlen molt, i fort. El primer, malgrat el seu ultraliberalisme, en principi contrari als extremismes, ja va dir la nit del “divendres negre” (20 de març) que no hi havia motius per alarmar-se pels pactes “contranatura”. Al seu parer, el que cal fer és “revisar” tot l'enrevessat joc d'aliances i interessos mutus de la UDF per tirar-ne l'aigua clara. O sigui, seguir-lo a ell.

Bayrou, contra qualsevol entesa amb el Front Nacional, ha anat més lluny. “Cal crear un partit nou abans de l'estiu”, ha dit l'ex-ministre, que compta amb el suport d'altres figures destacades, com Raymond Barre. Una actitud encoratjadora, si no fos perquè darrere d'aquesta sana opinió democràtica s'amaguen unes clares ambicions presidencials, segons alguns analistes. Bayrou “ha aprofitat perfectament el moment”, opina Stéphane Martinet, analista polític d'esquerres. “És ara o mai, perquè el buit de poder i el desconcert en aquests moments és molt gran a la UDF. I Bayrou és intel·ligent, i té maneres i declaracions de president”.

Bayrou assegura que el seu partit no serviria de “cartutx de canvi” per als socialistes, però alguns temen que no estigui preparant en silenci una aproximació cap al PS en cas que aquest partit perdi o es farti del suport dels comunistes.

En tot cas, Bayrou porta ara avantatge perquè ha sortit abans, però les espases continuen en alt,

Chirac: segona oportunitat

Al president Jacques Chirac, que des de la dissolució fallida de 1997 se l'havia sentit poc i dèbilment en l'escena francesa, acaba de tenir amb la crisi de les aliances amb l'extrema dreta una segona oportunitat per a renèixer políticament. La seva crida per una “modernització de la vida política”, poc després de les eleccions regionals, encara que no és nova, ha tingut la virtut de despertar consciències i plantejar alternatives serioses a la pujada de l'extrema dreta. El seu únic problema és que el primer ministre socialista, Lionel Jospin, també té la seva opinió al respecte. Aquest és un resum de les iniciatives d'uns i altres:

—Acumulació de mandats. a França, un diputat o fins i tot un membre del govern pot conservar el seu càrrec local o regional. En teoria així es preserva el vincle amb els seus electors. Jospin vol posar fi a aquesta acumulació de càrrecs, en especial pel que fa als càrrecs executius. Chirac és hostil a aquest darrer canvi, però està d'acord amb el primer, o sigui, que un ministre o diputat no pugui ser alcalde.

—Duració del mandat: a França un diputat té un mandat de cinc anys, un alcalde, sis, i el president de la república, set. El PS va prometre durant la campanya electoral legislativa que tots aquests càrrecs passarien a cinc anys. Ja no han tornat a parlar-ne. Chirac hi estava d'acord pel que fa al càrrec presidencial quan era l'oposició a Mitterrand, ara no tant. El perill podria ser que la presidència de la república adopti aleshores un perfil massa poderós, com als Estats Units. En tot cas, les prediccions indiquen un acord a llarg termini entre ambdues forces.

—Sistema electoral: En això tothom està d'acord: el desastre proporcional implantat per Mitterrand a mitjan anys 80 per a les eleccions regionals ha desembocat en una extrema dreta a les portes del poder i en un partit trotskista que té desenes de consellers regionals per tot el territori. Hi ha diverses opcions: el sistema anglès, o sigui, el que té majoria s'endú l'escó. Amb aquest sistema els extrems surten perdent. En conseqüència, els comunistes i ecologistes s'hi oposen.

—Paritat dones-homes. Chirac va prometre més dones a la vida política el passat 23 de març. Jospin juga més fort: està disposat a proposar una esmena constitucional. En lloc de les famoses quotes, Chirac pensa més aviat en bonificacions financeres per als partits. **J. Z.**

XARXA D'ALBERGS DE CATALUNYA

- **Idiomes a Catalunya
(Anglès, Francès i Alemany)**
- **Estades esportives**
- **Estades de música**

**L'ESTIU és TeU!
98**

Activitats per a joves

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS
(93) 483 83 63
 PER RIGORÓS ORDRE DE TRUCADA

P.O. R. Comunicació

Inscripcions:

Idiomes a Catalunya	Del 14 d'abril al 15 de maig
Estades esportives	Del 14 d'abril al 15 de maig
Estades de música	Del 14 d'abril al 19 de juny

Turisme
Juvenil
de Catalunya, S.A.

i tots els taurons han anunciat una treva fins aquest estiu. Però a banda de la satisfacció irònica que regna en l'esquerra, el fet és que al darrere de totes les declaracions altisonants, la immensa majoria de la dreta francesa està demostrant que és, com totes les dretes, un conglomerat de personatges que no poden resistir la temptació de pescar quan les aigües baixen agitades.

Partida d'escaig. El més greu de tot plegat, però, encara podria arribar. Una cosa són els pactes i les jugades entre bastidors a París, on tothom, des dels polítics fins als analistes, semblen divertir-se molt, i una altra són les conseqüències a les regions, on el dia a dia de la política es fa amb avorrits informes agrícoles, concursos de petites obres públiques que es reparteixen entre quatre "coneguts", i d'alguna subvenció cultural imprescindible per a la supervivència d'aquell modest teatre combatiu de poble. Res que pugui interessar als grans "experts", però sí als milers de votants afectats per la confusió regnant.

Si se segueix l'exemple dels pobles on mana actualment el Front Nacional, com Vitrolles o Tolosa, les perspectives no són gaire galdoses. Jacques Blanc, Charles Baur i Charles Millon, els tres presidents que no tenen vergonya de qualificar el Front Nacional de partit xenòfob i d'acceptar de sotamà els seus vots, hauran d'enfrontar-se, si no ho fan ja (en una de les regions afectades un vice-president acabat d'escollir és de l'FN), amb les conseqüències de la seva decisió. Jean Marie Le Pen té raó quan diu que el seu partit ha passat a ser el centre de la partida d'escaig. A França, en aquests moments, l'única força de contenció de l'extrema dreta són els tribunals, que amb les seves sentències contra el líder neofeixista (dos anys d'inhabilitació política, encara sense confirmar) recorden fins a quin punt està permesa la *nouvelle cuisine*.

Jordi Zamora (París)